

LOTTE PETERSEN

ONEVEN

IEDEREEN MIST EZRA'S TWEELINGBROER.
IEDEREEN, BEHALVE EZRA ZELF...

kluitman

*'Make peace with the mirror
and watch your reflection change.'*

Onbekend

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_nouvelles op Instagram.

Nur 284-285 / W102401

Bisac YAF018070 / YAF058050

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIV Tekst: Lotte Petersen

Omslagontwerp: Sanneke Vlam, sproud.nl

Omslagbeeld: © Trevillion / Giovan-Battista-D'Achille

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

kluitman.nl

HOOFDSTUK 1

Het is de tiende zondagochtend op rij dat pap me niet aankijkt wanneer ik beneden kom. De eerste keer was het me al opgevallen, maar mijn hoofd zat nog te vol om erover na te denken. De tweede keer dacht ik dat ik het me inbeeldde. De derde keer geloofde ik dat het toeval was. De vierde keer hield ik mezelf voor dat hij gewoon tijd nodig had. Vandaag is de tiende keer en ben ik er – denk ik – klaar voor om me erbij neer te leggen. Pap zal me nooit meer normaal aan kunnen kijken.

Zondagochtend, een laat ontbijt. We zitten aan de keukentafel die ooit zo gezellig was. Pap zit aan de lange zijde, aan de kant van de woonkamer. Mam tegenover hem, aan de kant van de keuken. Ik zit aan het korte eind, het hoofd van de tafel. Er zit niemand tegenover me. Als dit een vlot was waar we op dreven, dan zouden we met ons oneven aantal meteen uit balans raken.

‘Ha Ezra.’

Vanuit de grote pluchen badjas waar een steeds dunner wordend lijf in schuilgaat, klinkt gemompel. Mam zegt tegenwoordig altijd mijn naam als ze me begroet. Misschien moet ze zichzelf eraan herinneren wie ik ben. Wie er niet is. Zij kijkt me tenminste wel aan. Al moet ik zeggen dat de lege blik waarmee ze dat doet, niet bepaald geruststellend is.

‘Toast?’

Mam houdt me een mandje voor terwijl ik in mijn stoel ga zitten. De randjes zijn aangebrand, maar dat kan me niet schelen. Ik pak twee sneetjes.

‘Thanks.’

‘Heb je lekker geslapen?’ vraagt ze dan.

Het ergert me dat ze vragen stelt. Misschien is dat oneerlijk, ze doet ook gewoon haar best. Het stoort me alleen dat ze überhaupt haar best moet doen. Dat het niet vanzelf meer gaat. Soms voelt het alsof we twee vreemden zijn, in de wachtkamer van de tandarts. Wachtend op een heel vervelende afspraak.

‘Ezra?’

‘Hm?’

‘Heb je lekker geslapen?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Gaat wel.’

Mijn ouders wisselen een blik. Pap draagt een dik, donkergroen houthakkersvest. Volgens mij heeft hij dat ooit van ons gekregen met Kerstmis. Ik weet het niet zeker. Hij heeft veel houthakkersvesten.

Als ik diep inadem kan ik vuur ruiken, de geur die van zijn kleding af komt. Pap brengt de laatste tijd veel avonden door met zijn vrienden. Ik vraag me af wat ze precies doen. Een paar weken geleden vroeg ik het aan mam. Die zei dat ze bier drinken, kampvuren maken en praten. Ik vroeg haar waarover ze dan praten, maar daar wist mam geen antwoord op. Ik had eigenlijk willen weten of pap met zijn vrienden over dat ene spreekt, maar ik kreeg een brok in mijn keel en kon het niet meer vragen.

‘Heb je je boeken al gekaft?’

Pap bestudeert zijn pistoletje met boter terwijl hij de vraag stelt. Met stroeve bewegingen probeert hij de harde klont uit te smeren. Het lukt niet, hij trekt zijn broodje uit elkaar.

‘Ja,’ lieg ik.

‘Mooi,’ zegt pap zuchtend.

Ik gooi een zweterige plak kaas op mijn ene stuk toast, een plak kipfilet op het andere en werk ze gehaast naar binnen. Tosti, onze hond, komt even bij mijn stoel staan. Ik probeer hem onder de tafel stiekem een stuk toast te geven, maar hij pakt het niet aan. Misschien is het te aangebrand naar zijn smaak. Nog voor ik mijn laatste hap ontbijt heb doorgeslikt, sta ik op van tafel.

‘Ik ga.’

‘Waarheen?’

Ik weet niet of mam echt teleurgesteld klinkt of dat het maar zo lijkt. Haar starende blik probeert de mijne te vangen.

‘Een stuk lopen.’

‘Waarnaartoe?’

‘Weet ik niet echt... Nergens.’

Een kleine frons verschijnt op mams voorhoofd. Dan zucht ze.

‘Oké, Ezra. Laat je het weten als je langer dan een uur wegblijft?’

Ik knik, veeg wat kruimels van mijn kin en zet snel mijn bord in de vaatwasser.

‘Joe.’ Ik vlucht de kamer uit.

‘Dag liev...’

Mams stem wordt afgekapt door de deur die achter me dichtvalt.

De mist hangt tussen de bomen als een enorm dik spinnenweb. Vorig jaar rond deze tijd was het nog warm genoeg om in een zwembroek door de tuin te lopen. Ik weet nog dat mijn broer en ik toen de sproeier hadden aangezet om erin af te koelen. Nu lijkt het al herfst. De hemel is griauw en de lucht voelt koud in mijn nek.

In gedachten stippel ik een route uit. Het boeit me eigenlijk niet waar ik naartoe ga, zolang ik maar flink lang weg van huis kan blijven. En ver uit de buurt van het station, heel belangrijk.

Ik zet mijn koptelefoon op en start een playlist die ik voor de zomervakantie had gemaakt. Ik was van plan die op het strand te luisteren, maar ik heb hem alleen aan gehad tijdens het blokken voor de toetsen die ik in moest halen.

De stem van Kid Cudi galmt in mijn oren. Vroeger probeerde ik

zijn teksten nog weleens uit mijn hoofd te leren, maar dat heb ik opgegeven. Oneerlijk. Ik kan zo goed dingen in mijn hoofd stampen, maar rapteksten blijkbaar niet.

De muziek uit m’n oortjes brengt me terug naar de weken voor de zomervakantie. Ik zie de wiskundesommen en de Franse grammatica nog voor mijn ogen dansen.

Wat had ik uitgekeken naar de vakantie. We zouden naar Mallorca gaan. Mam en pap hadden ons de camping al laten zien. Een wildwaterpark, een gamehall en een enorm zwembad... Alle ingrediënten voor de beste vakantie ooit, maar die vakantie kwam er nooit.

Ik haal diep adem en voel hoe de koude lucht in mijn longen prikt. Voor me ligt een lange rechte weg. Eindeloze grijze tegels, met in de verte een kleine stip. School. Morgen moet ik er weer naartoe. Daar kijk ik absoluut niet naar uit.

Getril in mijn broek. Ik haal het toestel uit mijn zak. Het is mam.

‘Alles nog goed? Hoelang blijf je weg?’

Even fantaseer ik dat ik de telefoon op de grond smijt. Dat ik toekijk hoe het scherm zal barsten en de deeltjes door de lucht zullen vliegen als stof na een ontploffing.

‘Alles goed. Blijf nog een tijdje weg,’ typ ik met tegenzin.

Mams nieuwe regel, die stomme nieuwe regel. Die is er ook al precies tien weken.

HOOFDSTUK 2

De eerste dag van school. Mijn eerste dag in 5 vwo. Het begint al goed. Ik heb vanmorgen mijn kop gestoten tegen een openstaande kastdeur en toen ik mijn brood wilde smeren, bleek er schimmel op de korst te zitten. Dat gebeurt wel vaker de laatste tijd. Mam koopt nog steeds boodschappen voor vier personen, in plaats van drie, waardoor het langer blijft liggen.

Op weg naar het Gerardus College moet ik hard trappen. Te laat komen betekent automatisch een briefje halen en daar heb ik geen zin in. Bovendien heb ik meneer Van Es het eerste uur. Hij is een van de strengste leraren die er op school rondlopen en ik heb hem nu al drie jaar achter elkaar voor wiskunde. Niet eerlijk.

Eigenlijk had ik me voorgenomen om op deze eerste schooldag een beetje vroeg te komen. Er worden namelijk zitplekken gekozen vandaag. Nu ben ik laat en zal ik wel op een plek vooraan in de klas eindigen. Aan het bureau van meneer Van Es. Heerlijk,

kan ik die giftige koffieadem van hem extra goed ruiken.

Bij het hoekige, grijze gebouw waar ik zo'n hekel aan heb, forceer ik mijn fiets in de stalling en zet hem snel op slot. Ik sprint de trap op naar de ingang. Net op het moment dat ik binnenkom, gaat de eerste bel.

Pfieuw. Nog een paar minuten om mijn lokaal te vinden. Welke kant moet ik ook alweer op?

Ik ben zo druk aan het zoeken, dat ik niet uitkijk waar ik loop. Plots voel ik een harde por tegen mijn borst. Een schouder. Het duurt even voor ik zie wie het is. Shit.

Mijn hart begint als een malle te kloppen. Ik heb het gevoel dat mijn ontbijt weer naar boven komt. De – mogelijk ook beschimmelde – havermout die ik achter in de koelkast vond. Shit. Waarom nu? Waarom zij? Ik had er ergens wel rekening mee gehouden dat ik haar tegen zou kunnen komen, maar meteen al de eerste ochtend?

‘Ezra,’ zegt ze.

Ze perst haar lippen stijf op elkaar. Het is duidelijk dat ze net zo hard is geschrokken als ik.

‘Selin... Hoi.’

‘Hoi.’

We blijven elkaar aanstaren. Zij met grote ogen, als een kat in het donker. Ik waarschijnlijk met een gezicht zo rood als een biet. Niet alleen door het haasten, maar ook omdat Selin tegenover me staat.

‘Hoe... Wat...’ Ze twijfelt. ‘Hoe gaat het nu?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Het gaat. Met jou?’

‘Met mij gaat het ook niet,’ zegt ze zachtjes. Ze glimlacht samenzweerderig. Samenzweerderig en droef. Ik heb haar sinds de begrafenis, negen weken geleden, niet meer gezien.

Achter me klinkt het gepiep van schoenen door de gang. Ik zucht diep, maar nauwelijks hoorbaar. Alle lucht is uit mijn longen geperst.

TRRRRIING.

Geschrokken kijk ik om me heen. Dat was de tweede bel.

‘Shit,’ mompel ik.

Als ik weer voor me kijk, heeft Selin zich al omgedraaid. Met het gevoel een baksteen te hebben ingeslikt, sjok ik naar lokaal 207. Ik ben nu toch al te laat.

Iedereen zit al op zijn plek als ik bij het lokaal aankom. Er is nog maar één tafeltje vrij. Het tafeltje aan het bureau van meneer Van Es. Precies zoals ik had voorspeld.

Met tegenzin trek ik de deur open. Twintig paar ogen schieten mijn kant uit.

‘Ja, dat is dus te laat,’ bromt Van Es nog voor hij heeft opgekeken.

Ik wil me al omdraaien om een briefje te gaan halen, maar dan kijkt Van Es op en ik zie zijn blik veranderen.

‘O, Ezra.’

Hij slikt en er verschijnt een extra rimpel in zijn voorhoofd. ‘Ga maar zitten.’

Hè? Geen briefje? Aarzelend loop ik de klas binnen, naar het overgebleven tafeltje. Pas nu zie ik naast wie ik terechtkom. Danny P. Verschrikkelijk. Ik wil niet zeggen dat ik de meest gemotiveerde leerling ben, maar Danny P. doet écht niets anders dan overdreven hard kauwgom kauwen en boeren. Zelfs ik vind het goor.

De klas is doodstil terwijl ik aan mijn tafel ga zitten. Ik voel alle ogen in mijn rug branden. Waarom gaan we niet gewoon door met de les?

‘Wil je...’ Van Es kijkt eerst naar mij en dan de klas rond. Zijn blik ernstig.

‘Sven, sta eens op, dan kan Ezra jouw tafel nemen.’ De lage stem van meneer Van Es klinkt commanderend door het lokaal.

‘Wat?’ Sven reageert meteen.

Verward door wat er gebeurt, kijk ik om. Sven kijkt verbaasd terug. Verbaasd en een beetje pissig, geloof ik.

‘Waarom? Ik heb niks verkeerd gedaan!’ gaat Sven verder.

Van Es tuurt over zijn bril, zijn ogen staan op standje dodelijke ernst.

‘Wisselen, NÚ.’

Sven slaat zijn armen over elkaar heen. ‘Nee.’

Ik voel me vet ongemakkelijk. Krijg ik straks ruzie met Sven? En waarom wil Van Es mij niet aan zijn bureau hebben? Heb ik soms ook een slechte adem of zo?

Om Sven heen beginnen nu anderen te fluisteren.

‘Kom op Sven, doe niet zo *petty*. Ezra’s broer is...’ hoor ik Noortje zeggen die naast hem zit.

Het voelt alsof de baksteen in mijn maag ineens nog een paar kilo zwaarder is geworden.

Mokkend staat Sven op. Hij loopt naar mijn tafel. Ik pak mijn spullen en ga op zijn plek zitten. De plek die ik vorig jaar ook had. Achterin, bij het raam. Naast Noortje, een van mijn minder irritante klasgenoten.

‘Hé,’ begroet ze me voorzichtig.

‘Hé,’ fluister ik terug.

Meneer Van Es begint met de les, maar ik kan me niet concentreren.

‘Ik zag je net praten in de gang. Was je daarom te laat?’ fluistert Noortje.

Ik knik, sla mijn boeken open. Al is het maar voor de vorm.

‘Wie was dat dan?’ Noortje klinkt nieuwsgierig.

‘Selin,’ mompel ik.

‘Wie?’

‘De vriendin van mijn broer.’

HOOFDSTUK 3

Thomas,

Ik zag Selin vanochtend. Ze ziet er slecht uit. Ik wist niet wat ik moest doen. Ze leek het raar te vinden om mij te zien. Ze keek natuurlijk altijd al heel anders naar jou dan naar mij.

Eigenlijk best gek, bij jullie was het liefde op het eerste gezicht, terwijl jij en ik hetzelfde gezicht hebben. Hadden. Ik zag het allemaal voor mijn neus gebeuren.

Ik weet nog hoe blij ze was toen je haar mee had gevraagd naar het hockeyfeest. Ze kon zich de hele week niet meer concentreren op wiskunde. Daar was ik toen best pissed over, eerlijk gezegd.

Ik weet niet meer of ik dat aan je heb verteld. Waarschijnlijk niet, want jij was zo vrolijk. Zoals altijd.

Ik hoop dat Selin ooit weer vrolijk kan zijn, na wat er is gebeurd.

Zwijgend staar ik naar mijn scherm. Mijn ouders hadden me twee weken na het incident naar een rouwcoach gestuurd, omdat ik nachtmerries had. Die raadde me aan om brieven aan Thomas te sturen, bij wijze van therapie. Omdat ik niks met brieven heb, ben ik maar gaan appen. Ook dat voelt – eerlijk gezegd – nogal kansloos. Ik weet toch dat er geen antwoord komt.

‘Nou, jij ziet er lekker uit.’

Ik kijk op van mijn telefoon. Vincent kijkt me ongemakkelijk aan en komt bij me aan tafel zitten. Snel berg ik mijn telefoon op.

De eerste dag is pas op de helft, maar ik heb het gevoel dat er eeuwen zijn verstreken. Wat kan de tijd toch langzaam gaan als je ergens bent waar je absoluut niet wil zijn.

‘Thanks, gast,’ mompel ik hoofdschuddend.

Ik ben blij dat ik in elk geval nog pauze kan houden met Vincent. We hebben dit jaar totaal verschillende roosters. Afgelopen zomer hebben we elkaar ook al niet veel gezien. Vincent was zoals elk jaar drie weken kamperen met zijn ouders. Ik was druk met andere dingen. Natuurlijk was hij wel een keertje langsgekomen toen het net was gebeurd, uit beleefdheid, maar dat was zwaar ongemakkelijk. De rest van de zomer liet hij nauwelijks iets horen. Ik neem het hem niet kwalijk.

Uit zijn tas haalt Vincent een enorm pakket tevoorschijn. Zijn nieuwe broodtrommel is zowaar nog groter dan de vorige. Jemig, wat kan die gast eten.

Ik pak mijn eigen boterhamzakje en scheur het open. Het

kleurloze brood ziet er niet bepaald smakelijk uit. Ga ik dit echt opeten?

‘Luxe, hoor, zonder korsten,’ merkt Vincent op.

Ik heb geen zin om hem te vertellen dat het noodzaak is.

‘Hm-hm,’ zeg ik.

Om ons heen is er enorm veel kabaal. Het lijkt wel alsof iedereen tijdens de zomervakantie nog luidruchtiger is geworden. Het geroep, gepraat en gelach weerkaatst door de aula als een op hol geslagen stuiterbal. Ik besluit mijn brood te laten liggen.

‘Geen honger?’

Vincent kijkt me aan. Zijn blik herken ik. Zo’n bezorgde blik. Zo’n bemoeizuchtige blik.

‘Nee, man, geen honger. Vanmorgen veel ontbeten,’ lieg ik.

Vincent schudt zijn hoofd.

‘Nee, nee. Er blijft niks van je over zo. Je broek glijdt nu al bijna van je reet, man! Hier.’

Hij schuift mij een paar boterhammen toe. Ze zien er beter uit dan de mijne, dat geef ik toe. Het zou me niets verbazen als Vincents moeder nog elke dag zijn lunch klaarmaakt. Er zitten zelfs plakjes komkommer en toefjes mayo op. Toch heb ik totaal geen zin om te eten.

‘Hé jongens.’ Noortjes zachte stem komt maar nauwelijks boven alle herrie om ons heen uit.

‘Hé Noor.’

Ze gaat zitten op de lege stoel naast Vincent. Noortje en ik

kennen elkaar al sinds de kleuterklas. Haar ouders zijn bevriend met die van ons – met die van mij. We gaan behalve op school niet veel met elkaar om, maar genoeg – denk ik – om elkaar toch als vrienden te beschouwen.

‘Dat was raar, hè? Bij wiskunde?’ vraagt Noortje me.

Vincent’s ogen schieten nieuwsgierig haar kant uit.

‘Wat dan?’

Noortje kijkt me even aan, waarschijnlijk om te zien of ik zal antwoorden. Dat doe ik niet, dus neemt zij het woord.

‘Nou... Meneer Van Es gaf Ezra zomaar een chille plek, terwijl hij te laat was. Sven moest met hem ruilen. En Ezra hoefde niet eens een briefje te halen.’

Vincent grinnikt. ‘Lekker voor Sven. Die droogkloot.’

Ik glimlach en neem een kleine hap van het brood dat Vincent me gaf. Ik heb toch brandstof nodig, wil ik deze dag doorkomen.

We zijn alle drie stil. Vroeger praatten we volop tijdens de pauzes, maar nu lijkt het gesprek na deze eerste zinnen al weer dood te zijn gebloed. Noortje wipt wat nerveus heen en weer op haar stoel. Ik scan ondertussen de ruimte. Waar zou Selin zitten?

Ze is nieuw op de havo, ik hoop dat ze een beetje vrienden kan maken. Eigenlijk moet ik me daar niet te veel mee bezighouden. Ze was de vriendin van Thomas, niet die van mij. Toch, na die ontmoeting van vanmorgen, zit ze in mijn hoofd. Haar geschrokken gezicht toen ze mij zag. Haar droevige blik. Ze vindt het vast, zoals zoveel mensen, moeilijk om mij te zien. Het evenbeeld van mijn broer.

‘Ez, dit is *cringe*, dat weet ik. Maar ik vind toch dat ik het moet laten zien...’ zegt Noortje ineens, op een luidere toon dan normaal. Ze schuift haar telefoon mijn kant uit. Nieuwsgierig pak ik hem op.

Ik zie hem meteen. Thomas, mijn spiegelbeeld. Mijn maag trekt samen. Een collage van foto’s met hem erop danst door het scherm. Een filmpje van hem achter de dj-tafel op het schoolfeest van vorig jaar, zijn klasgenoten uit 4 havo juichend om hem heen. En een hockeywedstrijd waarin hij een waanzinnige goal maakte. Op de achtergrond een zoetsappig muziekje. Dan de tekst *RIP Thomas*.

‘Raar toch?’ vraagt Noortje als het filmpje is afgelopen en ik weer van het scherm opkijk.

‘Ja,’ weet ik nog net uit te brengen.

Mijn keel is droog. Ik heb zolang geprobeerd beelden van mijn broer te vermijden. Nu krijg ik ze zomaar bij de lunch geserveerd.

‘Wat is het?’

‘Een TikTok.’

‘Ja, oké, maar wat... Hoe...’ Ik kom niet uit mijn woorden.

‘Het is een in memoriam of zo. Daniëlle heeft het gepost.’

‘Daniëlle?’

‘Ja, die uit 4C.’

‘Maar zij kent Thomas helemaal niet...’

Noortje bijt op haar lip en haalt ongemakkelijk haar schouders op. ‘Blijkbaar goed genoeg om dit te willen posten.’

Ik slaak een harde zucht.

‘Bizar,’ mompel ik.

Noortje en Vincent kijken me allebei afwachtend aan. Dan pakt Noortje haar telefoon weer van tafel en stopt hem weg.

‘Zal ik het voortaan niet meer zeggen als ik zoiets tegenkom?’

‘Hoezo, is er meer, denk je?’

Noortje haalt voor de zoveelste keer haar schouders op. Ze kijkt naar Vincent. Die doet hetzelfde.

‘Ik weet het niet. Mensen houden zich er best wel mee bezig, met wat er is gebeurd.’

Ik schuif onhandig heen en weer op mijn stoel en grom iets wat ik zelf niet eens kan verstaan. Wat moet ik hierop zeggen? *Ja, dank je wel, stuur mij alsjeblieft alles door over mijn dode broer. Elke Instagrampost van elke brugger die stiekem verliefd op hem was. Elke vage klasgenoot die ergens nog een leuk verhaal over hem heeft en dat zo nodig van de daken moet schreeuwen.* Nee zeg... alsjeblieft niet.

Gehaast grijp ik mijn spullen bij elkaar. De bel is nog niet gegaan, maar ik heb geen zin om langer te blijven zitten.

‘Ga je nu al?’

‘Ja, bij Frans is iedereen altijd te vroeg,’ lieg ik.

Als ik met mijn rugzak aan één schouder door de aula slenter, hoor ik gefluister bij elke tafel waar ik langsloop.

‘Zo raar, het is net of Thomas...’

‘Freaky toch?’

‘Heb je dat filmpje gezien? Van op het spoor?’

Ik doe alsof ik het allemaal niet hoor, maar ondertussen beginnen mijn benen bij elke stap zwaarder en zwaarder aan te voelen. Ik ben een attractie geworden. En het is zijn schuld.

HOOFDSTUK 4

Latijn. De klas is kleiner dan bij de andere vakken. Wie volgt er nu ook Latijn? Soms kan ik zelf niet eens geloven dat ik hier vrijwillig zit. Pap en mam hebben het aangemoedigd. En stiekem gaf het me ook een lekker gevoel: dat ik in elk geval nog de slimme van de twee was. Niet de populairste, knapste, sportiefste, grappigste of meest gespierde van de tweelingbroers. Maar in elk geval de slimste.

Mijn ogen scannen de ruimte. Ik kan naast Ewout gaan zitten. Die is aardig, maar hij ruikt naar zweet. Naast Guusje is ook een tafel vrij. Zij kijkt vaak af, maar ze ruikt in elk geval wel fris. Ik wil niet te lang blijven staan twijfelen, dus uiteindelijk kies ik maar voor een tafel alleen. Alleen is altijd goed, *I guess*.

Mevrouw Van Kaken marcheert het lokaal binnen en begint haar tas uit te pakken. De lesboeken, haar laptop, de glimmende rode appel die ze elke les op haar bureau zet. Grappig,

er staat altijd een appel maar ik heb haar er nog nooit een zien eten.

TRIIING. Dat was de tweede bel. De klas is doodstil, niet zoals bij andere lessen. Daar moeten leraren zich soms een rolberoerte schreeuwen om een beetje verstaanbaar te zijn. Hier niet, hier is iedereen direct rustig.

Mevrouw Van Kaken wil net beginnen als er achter in het lokaal gerommel klinkt. Iedereen kijkt om. Ik ook.

‘Shit, te laat. Sorry, ik kon het lokaal niet vinden.’

In de deuropening staat een slungelige jongen met piekerig, blond haar. Hij heeft een felgekleurd shirt aan en een ringetje in zijn oor. Niet het type dat normaal bij Latijn aanschuift.

Mevrouw Van Kaken knijpt haar ogen tot spleetjes, tuurt de jongen onderzoekend aan en schraapt dan haar keel.

‘Juist ja. Alex de Silva, zeker?’

De jongen, Alex dus, knikt zo hard dat zijn piekerige haar alle kanten op beweegt.

‘Ga zitten. Je had ook eerder kunnen gaan lopen, als je niet wist waar het lokaal was,’ mompelt Van Kaken. Het blijft een verraderlijke figuur, deze docent. Ze ziet eruit als een zacht, oud dametje, maar ze kan zo venijnig uit de hoek komen.

‘Had ik kunnen doen. Op zich had de school mij ook een plattegrond kunnen geven, zodat ik me niet telkens het leplazarus hoeft te zoeken.’

Mevrouw Van Kaken trekt haar wenkbrauwen op, duidelijk